

Sygn. akt I ACz 561/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Wiszniewska
Sędziowie:	SA Małgorzata Gawinek SA Tomasz Żelazowski

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2015 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Koszalinie z dnia 21 maja 2015 r., sygn. I C 203/15 w przedmiocie zwrotu pozwu

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

SSA M. Gawinek SSA I. Wiszniewska SSA T. Żelazowski

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 21 maja 2015 r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Koszalinie zwrócił pozew sprawy z powództwa Z. K. przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W.. Zwrot wniesionego pozwu nastąpił z uwagi na nieuiszczenia opłaty sądowej. W uzasadnieniu wskazano, że zarządzeniem z dnia 21 kwietnia 20015 r. powód zobowiązany został do uzupełnienia braku fiskalnego pozwu poprzez uiszczenie opłaty sądowej. Doręczenie zarządzenia nastąpiło w dniu 13 maja 2015 r. Pomimo upływu ustawowego terminu opłata nie została uiszczona. Tym samym zaistniała określona w art. 130 § 2 k.p.c. przesłanka zwrotu pozwu.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył powód wskazując, że po wysłaniu pozwu do Sądu zmienił adres zamieszkania o czym powiadomił Urząd Pocztowy w Z..

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 130 § 1 k.p.c., jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa

stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Zgodnie natomiast z § 2 tego przepisu po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, że zarządzeniem z dnia 21 kwietnia 2015 r. (karta 1) powód zobowiązany został do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez uiszczenie opłaty od pozwu w kwocie 3.868 zł. Zarządzenie powyższe doręczone zostało powodowi na wskazany przez niego w pozwie adres. Doręczenie nastąpiło w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c., który stanowi, że w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Analiza dowodu doręczenia przesyłki (karta 17 akt) wskazuje, że powyższe wymogi zostały zachowane. Wobec niezastania adresata w dniu 28 kwietnia 2015 r. przesyłkę pozostawiono w placówce pocztowej, a stosowne zawiadomienie umieszczone zostało w skrzynce pocztowej adresata. Ponowne awizowanie przesyłki miało miejsce w dniu 6 maja 2015 r., a jej zwrot w dniu 14 maja 2015 r., a więc po upływie siedmiu dni. Tym samym doręczenie uznać należało za skuteczne, co prawidłowo ustalił Przewodniczący w zaskarżonym zarządzeniu. Powód nie odpowiedział na powyższe zarządzenie, czego w zażaleniu nie kwestionował. Tym samym oczywiste jest, że nie został zachowany siedmiodniowy termin do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Podkreślenia wymaga, że termin do usunięcia braku formalnego pisma procesowego jest niezachowany, zarówno wtedy, gdy strona w określonym terminie w ogóle nie podjęła czynności uzupełniającej, jak i wtedy, gdy wprowadziła ją podjęła, ale mimo to brak nie został w całości uzupełniony (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. akt I CZ 16/09, LEX nr 738326). Ponadto określony w art. 130 § 1 k.p.c. termin ma charakter ustawowy, a tym samym nie może być ani skracany, ani też przedłużany przez Sąd (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1967 r., sygn. akt I CZ 149/66, OSNC 1967, nr 9, poz. 158). Nie sposób jednocześnie uwzględnić przedstawionej w zażaleniu argumentacji związanej ze zmianą adresu zamieszkania powoda. Wprawdzie zgodnie z treścią art. 136 § 1 k.p.c. strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie swego zamieszkania, co oznacza, że konsekwencje jego niedopełnienia obciążają stronę, która nie wskazała sądowi zmiany swojego adresu. W takiej sytuacji dokonywane w toku postępowania doręczenia uznaje się za skuteczne. Omawiany przepis znajduje jednak zastosowanie wyłącznie w sytuacji wcześniejszego pouczenia strony o tego rodzaju obowiązku procesowym, co wobec kwestionowania pierwszego doręczenia w niniejszej sprawie nie mogło mieć miejsca. Okoliczność ta nie miała jednak znaczenia dla oceny prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia. W rozważanej sprawie powód bowiem w żaden sposób nie wykazał, czy nawet nie uprawdopodobnił, że doręczenie zarządzenia wzywającego do usunięcia braków formalnych pozwu nastąpiło pod niewłaściwy adres. Z adnotacji doręczyciela wynika natomiast wprost, że adresata nie zastano w mieszkaniu. Sam natomiast skarżący nie dołączył do zażalenia jakichkolwiek dokumentów poświadczających, że jego adres zamieszkania rzeczywiście uległ zmianie, co mogłoby skutkować uznaniem wadliwości dokonanego w sprawie doręczenia zastępczego. Powód bowiem ograniczył się tylko do przedstawienia własnych twierdzeń w tym zakresie. Jego więc stanowisko nie poddaje się jakiegokolwiek weryfikacji. Brak tym samym jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w dacie doręczenia przesyłki powód rzeczywiście mieszkał pod innym adresem, niż sam wskazał w pozwie.

Reasumując więc stwierdzić należy, że w sprawie w sposób prawidłowy zastosowany został przepis art. 130 § 1 i 2 k.p.c., a tym samym zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Marginalnie tylko zaznaczenia wymaga, że zwrot pozwu nie pozbawia powoda prawa do ponownego jego złożenia.

SSA M. Gawinek SSA I. Wiszniewska SSA T. Żelazowski